

som regeringen ellers udfolder for at fjerne ventelister, her faktisk netop institutionaliserer ventelisterne.

Havde det dog så bare været sådan, at den forventede ventetid havde noget, der lignede garantiens karakter, men sådan er det ikke. Der står bemærkelsesværdig ærligt og åbent i bemærkningerne til lovforslaget, at den illusion skal man bestemt ikke gøre sig, at bare fordi man får at vide, hvor længe man kan vente, vil man også efter ventetiden få en plads. Sådan er det ikke.

Det, som er interessant for os, er, at debatten i dag har vist, at der er en meget, meget begrænset respekt for, at forældre, som beder om at få en plads til pasning af deres børn, mener, at de og deres børn har brug for en plads. Det er det helt fundamentale, som det her forslag handler om, nemlig at man synes, at det skal tillægges det kommunale skøn at rive og rode i, om det nu monstro er helt rigtigt, at forældrene har brug for en plads.

Det forekommer helt besynderligt, at partier, som i øvrigt gør et stort nummer ud af den enkelte frihed, og at det offentlige ikke har noget at gøre i folks private forhold, finder, at man fra kommunernes side kan skønne, i øvrigt i forhold til en række egne fastsatte kriterier, hvem man mener der har behov for en plads i dagpasningen. Det synes vi er besynderligt.

Vi synes, at man burde styrke den pladsgaranti, som vi allerede har i glædelig mange kommuner, frem for for at imødekomme ønskerne fra de kommuner, som faktisk ikke har en pladsgaranti, og som derfor tilsyneladende har brug for endnu større fleksibilitet i forhold til deres økonomi på pasningsområdet, i stedet for at arbejde henimod, at folk faktisk kan få passet deres børn, når de mener, at de har brug for det.

Vi har faktisk den tillid til forældrene, at vi tror, de har brug for at få passet deres børn, når de beder om at få det, og vi synes ikke, at man skal gå ind og botanisere i forhold til det.

Det andet er, at vi har det klare indtryk, at bestræbelsen på at få flere i arbejde er en bestræbelse, som deles af regeringen, jf. også aftalen om arbejdsmarkedsreform. Derfor forekommer det helt besynderligt, at man ikke kan give ledige mulighed for præcis den samme rettighed til at få passet deres børn med henblik på kvalificering, jobsøgning osv. osv., som man giver dem, som netop er kommet i arbejde.

Derfor har vi simpelt hen i bund og grund meget svært ved at forstå, hvad den her hjem-

mel skal bruges til. Hvad er det, der præcis er galt med den eksisterende lovgivning, som netop giver de undtagelsesmuligheder, man måtte kunne have brug for? Det forekommer vildt overdrevet at henvise til en søskendeproblematik i forhold til at gennemføre et i virkeligheden ret vidtgående skøn over, hvilke forældre der har foretaget den rigtige vurdering af behovet for at få passet deres børn.

Kl. 13.10

Vi kunne godt blive ramt af den mistanke, at man måske i virkeligheden skal bruge hjemmen til at justere farvesammensætningen af børn i den enkelte institution. Og det synes vi i hvert fald nærmer sig noget, der er endnu mere betænkeligt end det, vi i øvrigt har drøftet i dag.

Line Barfod (EL):

Det kommer næppe som nogen overraskelse, når jeg siger, at Enhedslisten ikke kan støtte forslaget.

Når man ser dette forslag og også ser det arbejdsmarkedsforlig, der for nylig er indgået, kan man ikke lade være at tænke over, hvad regeringen egentlig mener er årsagen til arbejdsløshed. Er folk arbejdsløse, fordi de er downe, og derfor skal vi få dem i arbejde ved at straffe dem og straffe deres børn ved at sikre, at de får lavere ydelser, og at deres børn ikke har ret til at være sammen med andre børn i nogle gode tilbud? Eller kunne det måske være sådan, at arbejdsløshed skyldes, at der ikke er de arbejdspladser, som folk gerne vil have arbejde på? Så bliver det altså ekstra urimeligt at straffe de arbejdsløse og deres børn.

FN's børnekonvention, som Danmark også har underskrevet, fastslår bl.a., at alle børn er selvstændige individer med egne rettigheder, og at de skal have lige adgang til tilbud. Det skal naturligvis også gælde for pædagogiske tilbud. Derfor er det en stor forringelse, der kommer her, hvor man siger, at det bliver tilladt at opprioritere nogle børn og dermed nedprioritere andre.

Kommunerne havde tidligere ret til at flytte rundt på børnene, og dengang var der ingen tvivl om, at de arbejdsløse børn blev sat bag i køen – også selv om det var ulovligt på det tidspunkt. Der var derfor tale om en klar forbedring, da anciennitetsprincippet blev gældende. Og det er en forringelse, når man nu afskaffer det igen.

Hvis alle børn var sikret plads i et pædagogisk tilbud på samme måde, som de er sikret